

Behandling eller veiledning?

TEKST

Eilert Ringdal**Karsten Kragh Langfeldt**PUBLISERT 5. februar 2011

Jeg jobber som psykolog i en klinikk, og i denne klinikken er det flere avdelinger. I en annen avdeling enn den jeg selv jobber i, har to ansatte blitt truet/drapstruet, og i etterkant ønsker de å snakke med en fagperson utenfor egen avdeling. Jeg har blitt spurt om å gjennomføre samtaler med disse to. Rammene rundt kontakten er skissert som veiledning, og skal da følgelig ikke journalføres. Jeg skal ikke være behandlende psykolog. Er det forsvarlig og god praksis å ikke føre journal i dette tilfellet?

Ankermann

Veiledning er ikke gjenstand for journalføringsplikten. Men: Dersom det som faktisk foregår, er helsehjelp, hjelper det ikke hvilket navn en setter på det.

Journalføringsplikten slår inn uansett. Her må du altså holde tungen rett i munnen, og være *svært* oppmerksom på hva som faktisk ytes. Bruk veiledningskontrakten som du finner på Psykologforeningens hjemmeside – og tilpass formuleringene til det oppdraget det her gjelder. Vær nøye med å beskrive formålet med veiledningen. Kontrakten på hjemmesiden er egentlig laget for veiledning som skal brukes til spesialistkvalifisering – det er jo ikke slik veiledning som her ytes, men du kan bare endre det som ikke passer for det forholdet dere har. En klart uttalt kontrakt for veiledningen er ofte en god hjelp både for deg og de som mottar veiledningen. Jeg ser at det her kan være en utfordring å holde fast ved den veiledningsrollen som er definert i oppdraget. Desto viktigere er det å «holde tungen rett i munnen». Ett av flere resultater av veiledningen kan jo i prinsippet være at du anbefaler den ene eller begge å gå til behandling. Men erfaringsmessig kan det være *mye* god hjelp også i tjenester som *ikke* er behandling eller helsehjelp.

E.R.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 48, nummer 2, 2011, side

TEKST

Eilert Ringdal, Forhandlingsjef i Psykologforeningen**Karsten Kragh Langfeldt**

